

Part(er)

Sagsøger: Viasat Broadcasting UK Ltd

Sagsøgte: TV2/Danmark A/S, Kongeriget Danmark

Præjudicielle spørgsmål

- 1) Gælder forpligtelsen for en national domstol til at pålægge en støttemodtager at betale ulovlighedsrenter, jf. CELF-dommen ⁽¹⁾, også i en situation som den foreliggende, hvor den ulovlige statsstøtte udgjorde public service-kompensation, der efterfølgende er fundet forenelig med det indre marked efter TEUF artikel 106, stk. 2, og hvor godkendelsen er sket på grundlag af en vurdering af hele public servicevirksomhedens samlede økonomi, herunder dens kapitalisering?
- 2) Gælder forpligtelsen for en national domstol til at pålægge en støttemodtager at betale ulovlighedsrenter, jf. CELF-dommen, også beløb, som under omstændigheder som i den foreliggende sag er overført fra støttemodtageren til tilknyttede virksomheder i henhold til en offentligretlig forpligtelse, men som ved en endelig kommissionsafgørelse er kvalificeret som en fordel i TEUF artikel 107, stk. 1's forstand til støttemodtageren?
- 3) Gælder forpligtelsen for en national domstol til at pålægge en støttemodtager at betale ulovlighedsrenter, jf. CELF-dommen, også statsstøtte, som støttemodtageren under omstændigheder som i den foreliggende sag har modtaget fra en offentligt kontrolleret virksomhed, idet sidstnævntes midler delvist hidrører fra salg af støttemodtagerens ydelser?

⁽¹⁾ Domstolens dom af den 12. februar 2008 (sag C-199/06, CELF et ministre de la Culture et de la Communication, EU:C:2008:79)

Appel iværksat den 20. juni 2019 af Forbundsrepublikken Tyskland til prøvelse af dom afsagt af Retten (Første Afdeling) den 10. april 2019 i sag T-229/17, Forbundsrepublikken Tyskland mod Europa-Kommissionen

(Sag C-475/19 P)

(2019/C 270/29)

Processprog: tysk

Parter

Appellant: Forbundsrepublikken Tyskland (ved J. Möller, som befuldmægtiget, og advokaterne M. Kottmann, M. Winkelmüller og F. van Schewick)

De andre parter i appelsagen: Europa-Kommissionen og Republikken Finland

Appellanterne har nedlagt følgende påstande

1. Dom afsagt af Den Europæiske Unions Ret den 10. april 2019 i sag T-229/17, Forbundsrepublikken Tyskland mod Europa-Kommissionen, ophæves.
2. Kommissionens afgørelse (EU) 2017/133 af 25. januar 2017 om opretholdelse, med en begrænsning, i Den Europæiske Unions Tidende af referencen for den harmoniserede standard EN 14342:2013 »Trægulve: Karakteristika, overensstemmelsesvurdering og mærkning« i overensstemmelse med Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 305/2011 ⁽¹⁾ annulleres.
3. Kommissionens afgørelse (EU) 2017/133 af 25. januar 2017 om opretholdelse, med en begrænsning, i Den Europæiske Unions Tidende af referencen for den harmoniserede standard EN 14904:2006 »Belægninger til sportsarealer — Specifikation af indendørsbelægninger til forskellig sportsanvendelse« i henhold til Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 305/2011 ⁽²⁾ annulleres.
4. Kommissionens meddelelser i forbindelse med gennemførelsen af Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 305/2011 om fastlæggelse af harmoniserede betingelser for markedsføring af byggevarer og om ophævelse af Rådets direktiv 89/106/EØF af 10. marts 1989, af 11. august 2017, af 15. december 2018 og af 9. marts 2008 ⁽³⁾ annulleres, for så vidt som de vedrører de harmoniserede standarder EN 14342:2013 og EN 14904:2006.
5. Subsidiært til punkt 2, 3 og 4 hjemvises sagen til Retten.
6. Kommissionen tilpligtes at betale sagsomkostningerne.

Anbringender og væsentligste argumenter

Til støtte for appellen har appellanten fremsat tre appelanbringender.

For det første er den appellerede dom i strid med artikel 263, stk. 1, TEUF, for så vidt som den afviser at antage påstandene fra Forbundsrepublikken Tyskland om annullation af de omtvistede meddelelser til realitetsbehandling. Retten undlod at tage hensyn til den omstændighed, at de omtvistede meddelelser tilsigter at have bindende retsvirkninger, der ikke er identiske med de omtvistede afgørelses retsvirkninger.

For det andet er den appellerede dom i strid med artikel 18, stk. 2, sammenholdt med artikel 17, stk. 5, i forordning nr. 305/2011. Retten undlod at tage hensyn til, at Kommissionen i henhold til disse bestemmelser både var beføjet og forpligtet til at træffe en af de af Forbundsrepublikken Tyskland foreslåede foranstaltninger.

For det tredje er den appellerede dom i strid med artikel 18, stk. 2, sammenholdt med artikel 3, stk. 1 og 2, og artikel 17, stk. 3, i forordning nr. 305/2011. Retten undlod at tage hensyn til den omstændighed, at Kommissionen i henhold til disse bestemmelser var forpligtet til at undersøge, om de omstridte normer indebar en risiko for manglende overholdelse af de grundlæggende krav til bygværker.

⁽¹⁾ EUT 2017, L 21, s. 113.

⁽²⁾ EUT 2017, L 22, s. 62.

⁽³⁾ EUT 2017, C 76, s. 32, EUT 2017, C 267, s. 16, EUT 2017, C 435, s. 41, EUT 2018, C 92, s. 139.